

Laatutalojako?

Isälläni oli kaksi ammattia, sahuri ja kirvesmies. Kenttäsiirkkeli raskaine moottoreineen lastattiin traktorin peräkärriin ja ajettiin tulevan rakennuksen tontille. Uudisrakentaja oli hankkinut tukit, joista talon piti syntyä.

En tiedä, oliko jo ennen sahausta sovittu myös talon rakennusurakasta. Homma meni kuitenkin niin, että isäni sai rakentajalta talon piirustukset. Hän fundeerasi pari iltaa ja teki joitakin raapustuksia vihkoonsa.

Talvella sitten sahattiin. Suorista männyistä tuli pitkiä parruja ja kakkosnelosia, joita täällä lounaassa kutsutaan pattingeiksi. Isoimmista tukeista sahattiin järeitä vasoja. Pintaosista syntyi pienempiä paneeleita, rimoja ja listoja. Ei jäänyt paljoa muuta tähteeksi kuin sahanpuru ja ohuet pinnat. Tuntui kummalta, että siitä sekamelskasta tuli oikea määrä kutakin lajia.

Sahatavara pinottiin tontille kauniiksi tapuliksi, jossa se kuivui vääntymättä ja kieroutumatta. Sahanpurut kuivattiin ja pinnat pilkottiin polttopuiksi saman tien.

Kevään koittaessa laudoitettiin sokkelit ja pidettiin valutalkoot. Sitten alkoi rakentaminen. Ei kestänyt kuin pari kuukautta, kun puutavarakasa oli muotoutunut oikeaksi taloksi. Ja syksyllä oltiin niin pitkällä, että kiireisimmät muuttivat uuteen kotiin.

Ai että miksikö tiedän tällaista? No siksi, että kaikki kouluajojen vapaat ja kesät työskentelin isäni työmailla oikeissa hommissa, ja sain miehen palkkaa. Talvella jopa peräsahurina ja kesällä rakennuksilla hanslankarina. Se peräsahurin homma vasta oli hienoa. Peräsahuri kun itse asiassa ratkaisi sahattavan tuotteen laadun.

Ai että miksikö pohdin tällaisia? No siksi, että viime vuosina on kohistu suomalaisen rakentamisen laadusta. Se kun on mennyt aivan surkeaksi!

Radion ykkösaamussa haastateltiin juuri nummelalaista omakotirakentajaa. Rakentaminen oli edistynyt ripeästi. Muutettiin uuteen hienoon kotiin.

Muutaman viikon kuluttua alkoi tuntua kummalliselta. Löyhkäsi, eivätkä viemärit enää vetäneet. Ongelmaa tutkittaessa ilmeni, että talon viemärinti ei ollut lainkaan yhteydessä kunnan verkkoon. Liemet jäivät lillimään talon alle. Paska juttu.

Kohistaan jatkuvasti hometaloista. Vähänkään uudempaa taloa ei enää uskalla ostaa saatikka myydä. Muutaman vuoden kuluttua alkaa kuitenkin löyhkätä, ja täytyy ruveta repimään rakenteita auki. Uusi omistaja kärsii ja entinen maksaa.

Muistan lapsuudestani, että seiniin ja kattoihin pingotettiin vuorauksen alle tummaa tervapahvia. Sen teho tunnettiin. Tervapaperi esti kosteuden tunkeutumisen sisään, mutta päästi liiat höyryt ulos. Taisipa se karkottaa monet pikkuötökätkin.

Nyt joka väliin pannaan muovikelmua ja seinät eristetään paksuin villoin, koska pitää säästää lämpöä. Vanhan kansan rakentajat tuumaavatkin, että siitä muovihommasta kaikki tämä harmi alkoi.

Ja vielä tasakattokin kaiken kukkuraksi!

pajen